

Munkebo Kulturhus Musikgruppen Oasen

24. MAJ 2024

En original og fire kopier.

af Ove Eriksen

Værtshuset "Den Gyldne Løve" i Hjørring var i 1967 ramme om den første optræden af 3 lærerstuderende fra Hjørring. Gruppen, som efterhånden omfattede 5 medlemmer, fik sidenhen navn efter værtshuset og kendt i det ganske land som *De Gyldne Løver*. De blev kendte og populære for deres fordanskninger af traditionelle irske folkesange, og spillede sidste koncert i 2012 efter 45 år.

Siden 2003 har fynskbaserede **De Gyldne Dreng**e skabt glæde og grin i hele Danmark med deres versioner af sange fra "Løvernes" repertoire, der nærmest kan betegnes som irsk på dansk. Den irske sangskat er en forunderlig blanding af sentimentale og løsslupne fortællinger, der ofte kredser om alkohol og utroskab. Sangene bliver altid pakket ind i et iørefaldende arrangement, og det kan være svært at holde fødderne i ro. I Kulturhuset er det dog ikke noget problem, for pladsen til at danse mangler.

Snakken om alkohol kom allerede i åbningsnummeret "**Send bud til baren**" og senere var der plads til "**En lille en om morgenen**". Alkohol er der sørme også i sangen *Finnegan's Wake*, som på dansk var blevet til "**Kræn Piesens begravelse**": "Vi åd og vi drak, og vi slåssed' samm'n, jo, Kræn's begrav'ls' var der noget ve".

For så vidt angår utroskab og anden løssluppen levned, blev det berørt i sangene om "**Rottfænger**en", "**Kræsten la' nu vær' å kom nærmere**", "**Klokken**" og

"Munken fra Børglum". Sangen om **"Andre's"** minder fuldstændig om en sang med Daimi fra 1960'erne, der hed *Stor skandale i familien*, hvor farens mange udenoms forhold betyder, at pigen, Andre's gerne vil have, er hans søster.

Nærheden til havet kommer til udtryk, især i **"Det gode skib Martha"** og **"Ved Haw'et, ved haw'et"**. Naturligvis indeholdt programmet også klassikere som **"Jeg er ikke som de andre"**, **"En træt gammel dreng"** og **"Jeg ta'r aldrig på valsen igen"**.

Sange med næsten selvbiografisk indhold kom i **"Vi har rejst en lang vej"** og **"Derfor blev vi spillemænd"**, mens **"Kærlighed i grillbaren"** og **"Den lille café"** havde mere stille og poetiske indhold.

En koncert med irsk basis kan ikke finde sted uden instrumentalnumre, hvor de enkelte musikere kan få lov at vise, hvad de duer til på deres instrument. Og dem var der selvfølgelig også plads til.

Det er tydeligt, at **De Gyldne Dreng** er et rutineret og godt sammenspillet orkester, der ikke blot kan deres musikalske kram, men også har overskud til gak og løjer. Frontfigurerne er de to brødre, Troels og Ole Smith, der står for de vokale indslag. Storebror Ole gav undertiden sin egne – lidt vovede – versioner af teksterne, men så måtte Troels i al gemytlighed kalde ham til orden. De betjener hver især deres strengeinstrumenter med stor sikkerhed.

Gruppens violinist er Jørgen Dickmeiss, der har en konservatorieuddannelse bag sig. Hans violinspil er eksemplarisk og en nydelse i de sekvenser, hvor han fik lejlighed til at brillere i en solo. Jens Holgersen på bassen kender vi fra flere tidligere besøg, f.eks. sammen med Denis McLaughlin og Christian Søgaard. Hans basspil lægger en solid bund, og samtidig er han god for små finurlige indspark i dialogen på scenen.

Sidste medlem af orkestret denne aften var en ægte original. Gruppens faste harmonikaspieler var blevet forhindret, så der blev ringet rundt efter en erstatning. Og sørme om ikke en af De Gyldne Løver, Ib Buchholtz, stillede sig til rådighed. Han var medlem af Løverne i 35 år, så repertoireet var ham velkendt. Imponerende, at en mand på 80 år indvilger i at tage fra Nordjylland til Munkebo for at spille en koncert, og tage hjem samme aften.

Ib Buchholtz fik lov at annoncere det første af ekstranumrene: *"Skal vi ikke have den om ham iværksætteren?"* Det blev til **"Hjemmebrænderiet"**. Efter blomsteroverrækkelsen og det stående bifald, leverede Drengene klassikeren **"Fra Halifax til Spanien"**, hvor Ole Smith lød præcis som Fisker Thomas.

Det var en fantastisk morsom aften, som nærmest ikke så ud til at ende. Ikke mindre end 2½ times musik, og det så nærmest ud som om Drengene kunne have fortsat, men Ib skulle jo hjem ...

Det var slut på sæsonen i MusikOasen. En stor tak til arrangørerne for endnu en række gode oplevelser.